

Ἡπ. 2) Διατάττω, παραγγέλλω τινά νά ἐπιστρέψῃ ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπου τὸν εἶχα ἀποστείλει λόγ. κοιν.: Ἡ κυβέρνησι ἀνακάλεσε τὸν πρεσβευτὴ-τὸν πρόξενο. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ξενοφ. Ἑλλην. 5,4,24 «οἱ ἔφοροι ἀνεκάλεσαν τὸν Σφοδρίαν καὶ πατήγον θανάτου». β) Ἐπαναφέρω λόγ. κοιν.: Ἀνακαλῶ ἡ τὴν τάξι (ἐπὶ τοῦ προέδρου πολυμελοῦς ὀργανώσεως, οἶον βουλῆς, γερουσίας, συλλόγου κττ., ὃ ὁποῖός ἐχει τὴν ἐξουσίαν νά διατάξῃ τὸν παρεκτρεπόμενον καὶ ἀποσποῦντα νά παύσῃ φερόμενος ὅπωςδῆποτε ἀπρεπῶς, ἔργων ἢ λόγων). 3) Λέγω τὰ ἐναντία τῶν ὅσων εἶπα, ἀναιρῶ τοὺς λόγους μου, ἀκυρώνω διαταγὴν ἢ παραγγελίαν ἢ λέξιν κατὰ λάθος ἢ ἀτόπως δοθεῖσαν ἢ λεχθεῖσαν λόγ. κοιν.: Ἀνακαλῶ τὴ διαταγὴν-τὴ λέξιν-τὸ λόγο κττ. Μοῦ εἶπε πῶς θὰ τὸ κάμῃς κ' ἔπειτα ἀνακάλεσε (ἐνν. τὸν λόγον του). Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Λουκιαν. Διάλ. πρὸς Ἡσίοδ. 2 «ἀνεκαλέσαντο τὴν ὑπόσχεσιν». Συνών. ἀναγυρίζω Β 3 β. 4) Ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, ἐνθυμοῦμαι Λεξ. Βλαστ. Συνών. ἀναγορεύω 1 β, ἀναθιβάλλω Β 2, ἀνιστορῶ, θυμᾶμαι.

Β) Μέσ. 1) Ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἢ ἀγίου πολλαχ.: Ἀνακαλεῖται τὸ Θεὸ καὶ τοὺς ἁγίους Λεξ. Πρω. Πηγαίνει ἡ τοῖς ἐκκλησιῇς καὶ ἀνακαλεῖται Λεξ. Δημητρ. Οὕλη μέρα ἀνικαλεῖται τὸν Θεὸ Ἰμβρ. Ν' ἀνικαλεῖται τὸν αἰ-Γιάτ' νὰ σὶ γιάτ' (νὰ σὲ κάμῃ καλὰ) αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Εὐριπ. Ἰκέτ. 626 «κεκλημένους μὲν ἀνακαλούμεθ' αὐ τοῦς». Περὶ τῆς σημ. ταύτης καὶ τῶν ἐξῆς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 9 (1913) 39 κέξ.

β) Ἐπικαλοῦμαι τὴν θεῖαν δίκην κατὰ τινος Ἡπ. κ.ά.: Ἀνακαλεῖται ἡ τοὺς δρόμους γιὰ τὸ δεῖνα. γ) Καταρῶμαι τινά Ἡπ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Γυρνᾷ ἡ τοὺς δρόμους καὶ τὸν ἀνακαλεῖται Ἡπ. Τὸν ἀνακαλεῖται ἡ τοὺς δρόμους ἀπάνου κάτου Λεξ. Δημητρ. δ) Κατηγορῶ τινά Ἡπ. Κρήτ.

2) Κραυγάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.: Μωρή, εἶδ' ἔχεις καὶ ἀνεκαλεῖσαι; Συνών. φωνάζω. 3) Κλαίω, θρηνῶ διὰ νεκρὸν Κρήτ. Κύπρ. (Ἀμμόχ. Γερμασ. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σῦρ. — ΧΠαλαῖσ. ἐνθ' ἀν. — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 414 Πρω. Δημητρ.: Γυρίζει ἡ τοὺς δρόμους καὶ ἀνακαλεῖται Λεξ. Πρω. Εἶπασί τῃ ἡ τὸ ἰό τῇ πῶς ἐπέθανε καὶ ἀνεκαλεῖται ὅλη μέρα καὶ ὅλη νύχτα μέσ' ἡ τὰ λαγάδια (τῆς εἶπαν διὰ τὸν υἱὸν τῆς κτλ.) Ἀπύρανθ. Ἐκεῖνη ἡ ῥα ποῦ ἔθαψε προχτὲς τὸν γιόν τῆς οὐλημέρ' ἀνακαλεῖται (ῥα=γραῖα) Κύπρ. || Ἄσμ.

Ἡρτεν ὁ χρόνος βίσεκτος, τὰ ἐννεὰ παιδιὰ πεθάναν, οὐλοῦς ἡ τὸ μνήμαν ἔκλαιεν, οὐλοῦς ἀνακαλεῖτον Κύπρ. — Ποίημ.

Παρά νὰ παραπονηθῇς | κάλλιον νὰ μὲ ἡνεκαληθῇς νεκρὸν χαμαὶ ἡ τὴν μαύρην γῆν | νὰ ἡχω τοῦ Χάροντος πληγὴν ΧΠαλαῖσ. ἐνθ' ἀν. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Εὐριπ. Ἡρ. Μαινόμ. 717 «καὶ τὸν θανόντα γ' ἀνακαλεῖν μάτην πόσιν». Συνών. ἀναθρηνῶ, θρηνῶ, κλαίω, μοιρολογῶ.

ἀνάκαμα τό, Κύθν. Τῇν. ἀνάκανμα Κάρπ. Ρόδ. ἀνέκαμα Κάρπ. ἡνέκαμα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακαίω, παρ' ὃ καὶ ἀνακαύγω, ὅθεν τὸ ἀνάκαυμα.

1) Ἡ ἐκ νέου θέρμανσις τοῦ ψυγέντος φούρνου πρὸς τέλειον ψήσιμον τῶν ἄρτων Ρόδ. β) Συνεκδ. οἱ κλάδοι ἢ τὰ φρύγανα, διὰ τῶν ὁποίων γίνεται ἡ ἀναθέρμανσις τοῦ φούρνου Ρόδ. Συνών. ἀνακάρωμα 1, προσάναμμα, προσαψίδι. 2) Ὁ δι' ἀνακάσεως πυρὸς γινόμενος καθαρισμὸς τῆς κυψέλης Κάρπ. 3) Ἀτμόσφαιρα θερμὴ, καιρὸς ζεστός Κάρπ. Κύθν. Συνών. κορυφόβρασι, νεφόκαμα, συννεφόκαμα.

ἀνακαμμουρίζω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. καμμουρίζω.

1) Νεύω πρὸς τινά καμμύων τὸν ὀφθαλμόν: Φρ. Τὴν ἀνεκαμμούρισε (τῆς ἔκαμεν ἐρωτικὸν νεῦμα). Συνών. φρ. κλείνω τὸ μάτι. 2) Μέσ. συμφωνῶ: Ἀνακαμμουριστήκανε νὰ δόνε σκοτώσουνε. Συνών. συνεννοοῦμαι.

ἀνακαμνυῶ ἀμάρτ. ἀνακαμνυῶ Δ.Κρήτ. ἀνεκαμνυῶ Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. καμνυῶ.

Ἀνοίγω καὶ κλείω τοὺς ὀφθαλμούς: Ὡστὸ ν' ἀνεκαμνύσης τὰ μάθια σου ἡκαμέ το-πῆγε κ' ἡρθε κττ.

*ἀνακαμπανίζω, ἀνακαβανίζω Δ.Κρήτ. ἀνεκαβανίζω Κρήτ. (Σφακ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. καμπανίζω.

1) Ζυγίζω τι Κρήτ. (Σφακ. κ.ά.) 2) Ὑπολογίζω τὸ βάρος σώματος λαμβάνων αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας Κρήτ. (Σφακ. κ.ά.) 3) Κανονίζω τὴν κίνησιν ἀναρριπτομένου στερεοῦ σώματος, ὥστε διαγράφων τοῦτο τόξον νὰ εὕρῃ τὸν στόχον περίπου καθέτως Δ.Κρήτ.: Ἀνακαβάνισε τὴν βέτρα καὶ τοῦ ὅωκεν εἰς τὴν δροῦλλα τοῦ κεφαλῆς. 4) Μέσ. ἐκτείνω τὸ σῶμα, τεντώνομαι νὰ πιάσω τι ἀπὸ ὑψηλὰ Α.Κρήτ.: Ἐνεκαβανίστηκα νὰ πιάσω ἀπὸ τὸ ῥάφι τὸ βουκ-κάλι.

*ἀνακαμπάνισμα τό, ἀνακαβάνισμα Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακαμπανίζω.

Ἀρσις σώματος διὰ τῶν χειρῶν πρὸς ὑπολογισμόν τοῦ βάρους του: Μὲ τ' ἀνακαβάνισμα καταλαβαίνω πόσες ὁκάδες εἶναι τ' ἄρνι.

*ἀνακαμπανιστὰ ἐπίρρ. ἀνακαβανιστὰ Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνακαμπανιστός.

Κατὰ τοιοῦτον τρόπον κινήσεως, ὥστε μετὰ τὴν διαγραφὴν τόξου νὰ ἀκολουθῇ περίπου κάθετος πτώσις: Πετᾷ τὴν βέτρα ἀνακαβανιστά.

*ἀνακαμπανιστὸς ἐπίθ. ἀνακαβανιστὸς Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακαμπανίζω.

Ὁ ἀναρριπτόμενος κατὰ τρόπον, ὥστε διαγράφων καμπύλην γραμμὴν νὰ πίπτῃ περίπου καθέτως, ἐπὶ στερεοῦ σώματος: Πετᾷ τοὶ πέτρες ἀνακαβανιστές. Ἀνακαβανιστὴ ἡρθεν ἡ πέτρα.

*ἀνακαμπαρδώνω, ἀνακαβαρδώνω Κύθν. Μέσ. ἀνακαβαρδώνομαι Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. καμπαρδώνω.

Προσποιοῦμαι, κάμνω τὸν γενναῖον: Τί ἀνακαβαρδώνεσαι ἔτσα; Λακων. Συνών. ἀντρειεύομαι (ἰδ. ἀντρειεύω), συνών. φρ. κάνω τὸν παλληκαρᾶ.

ἀνακάνω Δ.Κρήτ. ἀνεκάνω Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. κάνω.

Ἐπαναλαμβάνω ἐργασίαν τινά, κάμνω ἐκ δευτέρου ἐνθ' ἀν.: Φρ. Ἀνεκάνω τὸ προζύμι (ἀναζυμώνω αὐτὸ προσ-αυξάνων διὰ τῆς προσθήκης ἀλεύρου, ὥστε νὰ αὐξηθῇ κατὰ ποσότητα καὶ νὰ προκαλέσῃ τὴν ταχεῖαν ζύμωσιν τοῦ ὅλου φυράματος) Α.Κρήτ. Πβ. ἀναδέρνω, ἀναδέύω Α 1 β, ἀναδίνω Α 5, ἀναδορώω 1, ἀνακαινίζω 2, ἀνακινῶ, ἀναμίγω, ἀναπήζω, ἀναπιάω.

ἀνακαούρα ἡ, Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. καούρα.

Δυσάρεστον αἰσθημα τοῦ φάρυγγος γεννώμενον ἀπὸ ἐρυγὴν εἴτε ἔδεσμα καὶ ποτὸν καυστικὸν ἢ ὀξύ εἴτε ἀπὸ

ἄλλην πάθησιν. Συνών. ἀνακαψάδα, ἀνακαψίδα, ἀνακαψίλα, καήλα.

ἀνακαπνέα ἡ, Κάμπ. ἀνεκαπνέα Κάμπ. (Ἐλυμπ.) ἀνεκαπνία Θήρ. Κρήτ. Κύθν. Μύκ. Νάξ. (Κορων. κ. ἄ.) Σίφν. κ. ἄ. — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. ἀνεκαπνὰ Κάμπ. Κάσ. Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. καπνέα, δι' ὃ ἰδ. καπνιά.

1) Καπνὸς ἀναδιδόμενος ἐκ καιομένης πυρᾶς Σίφν. κ. ἄ. Συνών. ἀνάκαπνη, καπνός. β) Ἐλάχιστον ἵχνος καπνοῦ Κρήτ.: Φρ. Ἀνεκαπνὰ δὲν ἐφάνη (κάνεις δὲν ἐφάνη). Ἀνεκαπνὰ δὲν ἔχει (τίποτε δὲν ἔχει). Ἀνεκαπνὰ δὲν ἀκούεται - δὲ ἡγοικᾶται (δὲν ὑπάρχει ὁ ἐλάχιστος θόρυβος, ἐπικρατεῖ ἄκρα σιωπή). Περὶ τῆς σημεταύτης καὶ ὁμοίων φρ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,136. 2) Καπνώδης ἀναθυμίασις φαγητοῦ καιομένου εἰς τὴν χύτραν διὰ τὴν ἐξάντλησιν τοῦ ὕδατος Θήρ. Κύθν. Μύκ. — Λεξ. Βλαστ.: Τὸ φάβα βγάζει ἀνεκαπνιάς (ἡ γενικ. ἐνταῦθα ἀντὶ τῆς αἰτιατ. κατὰ τὸ μυρίζει ἀνεκαπνιάς, ὃ ἰδ. κατωτ.) Θήρ. β) Ὁσμὴ καιομένου φαγητοῦ, λίπους κττ. Θήρ. κ. ἄ. — Λεξ. Μπριγκ.: Τὸ φάβα μυρίζει ἀνεκαπνιάς Θήρ. 3) Ἡ αἰθάλη τῆς καπνοδόχου Θήρ. Κύθν. Νάξ. (Κορων.) κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ.: Ἦκαμε πολλὴ ἀνεκαπνία ἡ καμινάδα καὶ πρέπει νὰ τὴν παστρέψω Κορων. Συνών. καπνιά, φοῦμος. 4) Καπνοδόχος Κάμπ. Κάσ.: Ἀσμ.

Ὅντας ἔρχεσ', ἀβραχνᾷ, | ἀπὸ τὴν ἀνεκαπνία,
μέτρα τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ | καὶ τὰ φύλλα τοῦ δεντροῦ
Κάσ.

ἀνάκαπνη ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. κάπνη.

Ὁ καπνὸς τῆς ἐστίας: Τὰ λουκάνικα ἐξεράναν τα' εἰς τὴν ἀνάκαπνην. Συνών. ἀνακαπνέα, καπνός.

ἀνακαράδα ἡ, ἀμάρτ. ἀνεκαράδα Νάξ. (Ἀπύρανθ. Τρίποδ. κ. ἄ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἀστραπή, κεραυνὸς ἔνθ' ἀν.: Ἀνεκαράδα καὶ φωτιὰ νὰ πέσῃ νὰ σὲ κάψῃ! (ἀρά) Τρίποδ. Ποῦ νὰ πέσῃ φωτιὰ καὶ ἀνεκαράδα μέσ' εἰς τὸ σπῖτι σου καὶ νὰ μὴν ἀπομείνῃ ποδόχαλος τοῦ ποδοχάλου! (ἀρά) (ποδόχαλος = ἵχνος) Ἀπύρανθ. Συνών. φρ. ἀστροπελέκι καὶ φωτιὰ νὰ σὲ κάψῃ!

ἀνακαράς ὁ, Ἡπ. (Τζουμέρκ. κ. ἄ.) Κέρκ. Πελοπ. (Λάστ.) κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ. 344 Πρω. (λ. ἀνάκαρα) ἀνακαράς Κρήτ. ἡκαράς Χίος ἡνάκαρο τό, Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀνάκαρα) ἡνάκαρο Ζάκ. — Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀνάκαρα).

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀνακαράς. Πβ. Γαδάρ. διήγ. στ. 340 (ἐκδ. Wagner σ. 112) «ἀνακαράδες, βούκινα, χοντρά ἀπελατίκια». Καὶ τὸ οὐδ. μεσν. Πβ. Κωδιν. 31,17 (ἐκδ. Βόννης) «οἱ ἀνακαριστὰι κρούουσι τὰ ἀνάκαρα». Ἡ λ. ξένη. Πβ. Ἀραβ. *nakur* = σάλπιγξ τοῦ ἀρχαγγέλου Σεραφεῖμ (ΙΧλωροῦ Λεξ. 2, 1853) καὶ Τουρκ. *nakkar* = εἶδος τυμπάνου.

Πληθ., μουσικὰ ὄργανα ἐμπνευστὰ ἢ ἐντατὰ (τὸ εἶδος των ὡς ἐκ τῶν παραδειγμάτων τοῦλάχιστον ἐξάγεται εἶναι ἀκαθόριστον) ἔνθ' ἀν.: Ἀσμ.

Κίνησε καὶ πάαινε μὲ τοὺς ἀνακαράδες,

μ' ἐντὰ ζυγίς λαλούμενα, μὲ δεκοχτὼ φλογέρες

Τζουμέρκ.

Μὲ τ' ὄργανα τὴν ἐκλαιγαν, μὲ τοὺς ἀνακαράδες Ἡπ.

Μὲ τὰ βιολιά πορίσανε καὶ μὲ τὰ ἀνακαράδες (πορίσανε = ἐξήλθον) Κρήτ.

ἀνακάρι τό, ἀμάρτ. ἡκάρι Ἰων. (Κρήν.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀνάκαρο.

Δύναμις, ἀντοχή: Δὲν ἔχει πρὸς τὸ παιδί ἡκάρι νὰ κλάψῃ. Συνών. ἀνάκαρο (I) 1.

ἀνακαρίζα ἡ, Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάκαρος.

Ἐλλειψις διαθέσεως, ἀθυμία: Ἀνακαρίζα ποῦ μὲ βαστά σήμερον!

ἀνακαρίζων Πελοπ. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάκαρος.

Χάνω τὰς δυνάμεις μου, ἀτονῶ: Ἀφες με, γατὶ ἀνακάριωσα.

ἀνάκαρο τό, (I) Εὐβ. (Κύμ.) Ζάκ. Ἡπ. Πελοπ. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Βυτίν. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Λακων. Λάστ. Μάν. Ξυλόκ. Οἶν.) κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ. ἡνάκαρο Πελοπ. (Οἶν.) ἀνακάκαρο Πελοπ. (Οἶν.) ἀνάκαρα ἡ: Ἡπ. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀνακάρα Εὐβ. (Κάρυστ. Πλατανιστ.) Σαλαμ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀνάκαρη Ἡπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἄ.) Πάρ. — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ. ἀνάκαρ Θεσσ. (Ζαγορ.) Στερελλ. (Ἀμφ.) ἀνάκαρη Ἡπ. ἡκάρα Πελοπ. (Κορινθ.) Πληθ. ἀνάκαρα τά, σύνθηθ. ἀνάκαα Θράκ. (Ταῖφ.) ἀνέκαρα Α.Κρήτ. Κύθν. ἀνάκαρα Ἡπ. Θεσσ. ἡνάκαρα Ἡπ. Θήρ. Θράκ. Κάμπ. Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. (Τρίποδ. κ. ἄ.) Τῆλ. κ. ἄ. ἡνάκαρα Κύθηρ. Κύθν. ἡνάκαρα Α.Κρήτ. Κύθν. Ρόδ.

Ἡ λ. μεσν. ὡς μαρτυρεῖται ἐκ τοῦ τύπ. ἡνάκαρα, ὅστις παραδίδεται. Πβ. Θυσ. Ἀβραάμ στ. 325 (ἐκδ. ÉLegrand Biblioth. 1,237) «δὲν ἔχω πλῆθ' μου ἡνάκαρα, ἡ δύναμὶς μου ἡγάθη». Τὸ Κουτσοβλαχ. *anakra* = τόλμη, δύναμις ἐν Λεξ. ΚΝικολαΐδ. πιθανώτατα ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς.

1) Σωματικὴ δύναμις, ἀντοχὴ σύνθηθ.: Δὲν ἔχω ἀνάκαρα νὰ δουλέψω - νὰ κουνήθω - νὰ μιλήσω - νὰ περπατήσω - νὰ σαλέψω - νὰ σηκώσω τὰ χέρια μου - νὰ σταθῶ εἰς τὰ πόδια μου κττ. σύνθηθ. Δὲν ἔχω ἐγὼ ἀνάκαρο γιὰ τέτοια δουλειὰ Βυτίν. Δὲν ἔχει ἀνάκαρο νὰ σεισθῇ Μάν. Δὲ μὲ εἰμὶν ἀνάκαρη Πάρ. Ὡ καημένε, μὲν ἀνάκαρη ποῦ τὴν ἔχεις, χίλιες ὁκάδες πάει τὸ κάθε σου ποδάρι! Ἀπύρανθ. Δὲν ἔχω ἀνακάρα νὰ σεισθῶ Πλατανιστ. || Φρ. Κόπηκαν τ' ἀνάκαρά μου (ἔχασα τὰς σωματικὰς μου δυνάμεις. Συνών. φρ. κόπηκαν τὰ ἡπατὰ μου) πολλαχ. Κάμε τ' ἀνάκαρά σου (κατάβαλε ὅλας τὰς δυνάμεις σου, προσπάθησε ὅσον ἡμπορεῖς) Θράκ. Μὲ τ' ἀνάκαρά σου (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κρήτ. Δουλεύω μὲ τ' ἀνέκαρά μου (μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις) αὐτόθ. Ἀς γιλάσου μ' οὔλα μ' τ' ἀνάκαρα! (εἰρων. ἐπὶ γέλωτος βεβιασμένου) Λέσβ. || Παροιμ. φρ. Ὅψιν θουράς καὶ ἀνάκαρα ρουτῆς! (ἐπὶ ὑγιεινῆς καταστάσεως προδήλου ἐκ τῆς ὄψεως) Λυκ. (Λιβύσσ.) || Ποιήμ.

Παίρνει βαθὺν ἀνασασμὸν μέσ' ὅχ τὰ φυλλοκάρδια,

ἡγοικᾶει καινούργια ἀνάκαρα, νέα ἡπατα, νέα πόδια

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,71

Π' οὔτε δὲν εἶχε ἀνάκαρα κρυφὰ ν' ἀναστενάξῃ

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,357. Συνών. ἀνακάρι. β) Μέσον ἠθικὸν πρὸς προστασίαν, πρὸς ὑποστήριξιν Πελοπ. (Ἀρκαδ.): Ὁ δεῖνα ὑπάλληλος δὲν ἔχει ἀνάκαρο καὶ θὰ τὸν πάψουν. 2) Ψυχικὴ διάθεσις εὐάρεστος Ἡπ. κ. ἄ.: Δὲν ἔχω ἀνάκαρα νὰ τὸν κοιτάξω Ἡπ. β) Ὁρεξὶς Παξ. κ. ἄ.: Δὲν μὲ κάνει ἀνάκαρα νὰ φάω Παξ. γ) Ἡσυχία Ἡπ. Θεσσ. (Βόλ. Ζαγορ.) κ. ἄ.: Δὲν ἔχω ἀνάκαρα ἀπὸ τὸν δεῖνα (διαρκῶς ἐνοχλοῦμαι) Ζαγορ. Ἡπ. || Φρ. Ἀνάκα νὰ μὴν ἔχῃ! (ἀρὰ κατὰ τοῦ διαβόλου, ἥτοι νὰ μὴ ἡσυχάζῃ ποτέ, νὰ εἶναι αἰωνίως πλάνης) Ἡπ. δ) Εὐκαιρία Ἡπ.

